Agatha Christie

CAZUL FUNCȚIONARULUI DIN CITY

Parker Pyne se rezemă gânditor în scaunul său rotativ şi-şi cercetă clientul. Vedea un bărbat mic, solid, de vreo 45 de ani, cu ochi melancolici, uimiți şi timizi, care-l priveau cu un fel de speranță nerăbdătoare.

— Am găsit anunțul dumneavoastră în ziar, începu omulețul nervos.

— Ați dat de necaz, domnule Roberts?

— Nu, nu chiar de necaz.

— Sunteți nefericit?

— N-aş zice nici asta. Am o mulțime de lucruri pentru care trebuie să fiu recunoscător.

— Toți avem, zise domnul Parker Pyne. Dar când trebuie să ne reamintim de acest lucru este un semn rău.

— Ştiu, spuse omulețul nerăbdător. Asta e! Ați nimerit la țintă, domnule.

— Ce-ar fi dacă mi-ați povesti totul despre dumneavoastră, îi sugeră domnul Parker Pyne.

— Nu e mult de spus, domnule. Cum ziceam, sunt multe lucruri pentru care trebuie; să fiu recunoscător. Am o slujbă; am reuşit să economisesc puțini bani; copiii sunt bine sănătoşi.

— Şi atunci ce... Doriți?

— Nu... Nu ştiu. Se înroşi. Cred că vi se pare absurd, domnule.

— Câtuşi de puțin, îi răspunse domnul Parker Pyne.

Agatha Christie

CAZUL FUNCŢIONARULUI DIN CITY

Parker Pyne se rezemă gânditor în scaunul său rotativ şi-şi cercetă clientul. Vedea un bărbat mic, solid, de vreo 45 de ani, cu ochi melancolici, uimiţi şi timizi, care-l priveau cu un fel de speranţă nerăbdătoare.

— Am găsit anunţul dumneavoastră în ziar, începu omuleţul nervos.

— Aţi dat de necaz, domnule Roberts?

— Nu, nu chiar de necaz.

— Sunteţi nefericit?

— N-aş zice nici asta. Am o mulţime de lucruri pentru care trebuie să fiu recunoscător.

— Toţi avem, zise domnul Parker Pyne. Dar când trebuie să ne reamintim de acest lucru este un semn rău.

— Ştiu, spuse omuleţul nerăbdător. Asta e! Aţi nimerit la ţintă, domnule.

— Ce-ar fi dacă mi-aţi povesti totul despre dumneavoastră, îi sugeră domnul Parker Pyne.

— Nu e mult de spus, domnule. Cum ziceam, sunt multe lucruri pentru care trebuie; să fiu recunoscător. Am o slujbă; am reuşit să economisesc puţini bani; copiii sunt bine sănătoşi.

— Şi atunci ce… Doriţi?

— Nu… Nu ştiu. Se înroşi. Cred că vi se pare absurd, domnule.

— Câtuşi de puţin, îi răspunse domnul Parker Pyne.

Chestionându-l cu abilitate obţinu mai multe amănunte personale. Află că domnul Roberts lucra la o firmă binecunoscută şi că promovase încet, dar sigur. Află şi despre căsătoria sa; despre lupta de a păstra aparenţe decente, de a-şi educa copiii ca să „pară drăguţi”; descoperi felul în care calculase, plănuise, se străduise ca să economisească câteva lire în fiecare an. De fapt, era povestea unei vieţi care constase dintr-un neîncetat efort de a supravieţui.

— Şi? Ei bine, ştiţi cum este, mărturisi domnul Roberts. Soţia e în vacanţă. Stă la mama ei cu cei doi copii. O mică schimbare pentru ei şi odihnă pentru ea. Nu e loc şi pentru mine şi nu ne permitem să plecăm în altă parte. Rămânând singur, pe când citeam ziarul, am văzut anunţul dumneavoastră care m-a pus pe gânduri. Am 48 de ani. Am stat şi m-am gândit… Lucruri se petrec pretutindeni, încheie el cu tot spiritul său melancolic, modest în privire.

— Doriţi, întrebă domnul Pyne, să trăiţi la nivel înalt pentru zece minute?

— Ştiţi, n-aş zice chiar aşa. Dar poate aveţi dreptate. Doar să ies din rutină. M-aş întoarce apoi recunoscător… Numai dacă aş avea ceva de care să-mi aduc aminte. Îl privi nelinişti pe celălalt bărbat. Cred că nu-i nimic de făcut, nu? Mă tem… Mă tem că nu mi-aş putea permite să plătesc mult.

— Cât de mult v-aţi putea permite?

— Mi-aş putea permite cinci lire, domnule. Aşteptă cu sufletul la gură.

— Cinci lire, repetă domnul Parker Pyne. Îmi închipui… Îmi închipui că am putea face ceva pentru cinci lire. Vă temeţi de pericol? Îl întrebă el aspru.

O pată de culoare apăru pe faţa galbenă a domnului Roberts.

— Pericol aţi spus, domnule? O, nu, câtuşi de puţin. Eu… Eu n-am făcut niciodată nimic periculos.

Domnul Parker Pyne zâmbi.

— Reveniţi mâine şi vă voi spune ce pot face pentru dumneavoastră.

„Bon Voyageur” este un local puţin cunoscut. Un restaurant frecventat de câţiva habitués. Acestora nu le plac noii veniţi.

Domnul Pyne se duse la „Bon Voyageur” şi a fost întâmpinat ca un client respectat.

— Domnul Bonnington e aici? Întrebă el.

— Da, domnule. E la masa sa obişnuită.

— Bine. Mă duc la el.

Domnul Bonnington era un gentleman cu o înfăţişare milităroasă şi cu o faţă oarecum inexpresivă. Îşi salută prietenul cu plăcere.

— Helo, Parker. Abia te mai vedem în prezent. Nu ştiam că vii aici.

— Din când în când. În special când vreau să pun mâna pe un prieten vechi.

— Ca mine?

— Ca tine. De fapt, Lucas, am meditat la ceea ce am discutat nu de mult.

— La afacerea Peterfield? Ai văzut-o recent în ziare? Nu, nu se poate. Nu poate să fi intrat până în seara asta.

— Care este noutatea?

— L-au ucis pe Peterfield azi-noapte, zise domnul Bonnington, consumându-şi liniştit salata.

— Doamne sfinte! Strigă domnul Pyne.

— O, nu mă surprinde, zise domnul Bonnington. Un bărbat încăpăţânat, Peterfield. N-a vrut să asculte de noi. A insistat să ţină planurile la el.

— Au pus mâna pe ele?

— Nu; se pare că o femeie a trecut pe la el şi i-a dat profesorului o reţetă pentru şuncă fiartă. Bătrânul măgar,

distrat ca de obicei, a pus reţeta pentru şuncă în seif şi planurile în bucătărie.

— Ce noroc.

— Aproape providenţial. Dar tot nu ştiu cine o să le ducă la Geneva. Maitland este în spital. Corslake e la Berlin. Eu nu pot să plec. Rămâne tânărul Hooper. Se uită la prietenul său.

— Este încă de aceeaşi părere? Întrebă domnul Parker Pyne.

— Absolut. El ne-a dat de lucru! Ştiu asta. N-am nici o urmă de dovadă, dar te asigur, Parker, că ştiu când un individ este excroc. Şi vreau ca planurile acelea să ajungă la Geneva. Liga are nevoie de ele. Pentru prima dată, o invenţie nu va fi vândută unei naţiuni. Va fi înmânată, în mod gratuit, Ligii.

Este cel mai frumos gest de pace care s-a văzut vreodată şi trebuie dus la îndeplinire. Şi Hooper este un excroc. Înţelegi, va fi drogat în tren! Dacă pleacă cu avionul va ateriza într-un loc convenit! Dar, la naiba cu totul, nu pot să trec peste el! Disciplina! Trebuie să fii disciplinat! De aceea ţi-am vorbit zilele trecute.

— M-ai întrebat dacă ştiu pe cineva…

— Da. M-am gândit că tu ai putea în breasla ta. Vreunul care înghite foc şi se chinuie pentru nişte aplauze. Pe oricine îl trimit reprezintă o şansă bună ca lucrul să fie dus la îndeplinire. Omul tău probabil n-ar fi suspectat de loc. Dar trebuie să fie stăpân pe sine.

— Cred că ştiu pe cineva care ar face-o, zise domnul Parker Pyne.

— Slavă domnului că mai sunt oameni care-şi asumă riscul. Bine, atunci ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles.

Domnul Parker Pyne îşi rezuma instrucţiunile:

— Deci, e destul de clar? Veţi călători cu un vagon-lit spre Geneva. Plecaţi din Londra la zece şi patruzeci şi cinci, via Folkestone şi Bougne şi vă urcaţi în vagonul-lit de clasa întâi

la Boulogne. Sosiţi la Geneva la ora opt în dimineaţa următoare. Iată adresa la care vă veţi prezenta. Vă rog memoraţi-o şi apoi distrugeţi-o. După aceea duceţi-vă la acest hotel şi aşteptaţi noi instrucţiuni. Aici aveţi bani suficienţi în bancnote franceze, elveţiene şi alte valute. Înţelegeţi?

— Da, domnule. Ochii lui Roberts străluceau de încântare. Scuzaţi-mă, domnule, dar aş putea… Să ştiu ceva în legătură cu ceea ce transport?

Domnul Parker Pyne zâmbi binevoitor.

— Duceţi o criptogramă care conţine ascunzătoarea secretă a bijuteriilor coroanei Rusiei, declară el solemn. Fireşte, vă puteţi da seama că agenţi bolşevici sunt în alertă ca să vă prindă. Dacă e necesar să vorbiţi despre dumneavoastră v-aş recomanda să spuneţi că aţi moştenit nişte bani şi că întreprindeţi o mică călătorie în străinătate.

Domnul Roberts sorbea o ceaşcă de cafea şi se uita la lacul Leman din Geneva. Era fericit,dar, în acelaşi timp, dezamăgit.

Era fericit pentru că pentru prima dată în viaţa sa se afla întro ţară străină. Mai mult, locuia la un fel de hotel în care nu va mai sta niciodată şi nu trebuia să-şi facă nici o grijă în legătură cu banii! Avea o cameră cu baie, mese delicioase şi era servit cu respect. Domnului Roberts îi plăceau toate aceste lucruri foarte mult.

Era dezamăgit deoarece până atunci nimic din ceea ce s-ar putea descrie drept o aventură nu-i ieşise în cale. Nu dăduse peste bolşevici deghizaţi sau ruşi misterioşi. O discuţie plăcută în tren cu un comis voiajor francez,ce vorbea o engleză excelentă, fusese singurul contact uman pe care-l avusese. El ascunsese documentele în geanta lui cu feţe din material textil, aşa cum i se spusese să facă şi le predase potrivit instrucţiunilor. Nu fuseseră pericole de întâmpinat, nu scăpase ca prin urechea acului. Domnul Roberts era dezamăgit.

În acel moment, un bărbat înalt, cu barbă, murmură „pardon” şi se aşează de partea cealaltă a măsuţei.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar cred că îl ştiţi pe un prieten de-al meu. „P. P.” sunt iniţialele lui.

Domnul Roberts a fost surprins în mod plăcut. Iată, în sfârşit, un rus misterios.

— Exact…

— Atunci cred că ne înţelegem amândoi, zise străinul.

Domnul Roberts îl privi scrutător. Era mai mult decât îşi închipuise. Străinul era un bărbat de vreo 50 de ani cu o înfăţişare distinsă. Purta monoclu şi o mică fundă colorată la butonieră.

— V-aţi îndeplinit misiunea într-un mod cât se poate de mulţumitor, spuse străinul. Sunteţi pregătit să mai preluaţi încă una?

— Desigur. O, da.

— Bine. Vă veţi rezerva un loc la vagonul – lit pentru Geneva – Paris de mâine seară. Veţi cere patul numărul nouă.

— Dacă este liber?

— Va fi liber. Se va avea grijă de asta.

— Patul numărul nouă, repetă Roberts, da, am înţeles.

— În timpul călătoriei dumneavoastră, cineva vă va spune: „Pardon, monsieur, dar cred că aţi fost recent la Grasse? „La care dumneavoastră veţi răspunde: „Da, luna trecută”. Apoi persoana va spune: „Vă interesează parfumul?” Şi dumneavoastră veţi răspunde: „Da, sunt producător de ulei sintetic de iasomie”. După aceea, vă veţi pune în întregime la dispoziţia persoanei cu care aţi vorbit. Apropo, sunteţi înarmat?

— Nu, răspunse domnul Roberts emoţionat. Nu, nu m-am gândit niciodată… Adică…

— Asta se poate rezolva repede, zise bărbosul. El privi în jur. Nimeni nu era în preajma lor. Ceva tare şi lucitor îi fu strecurat în mână domnului Roberts. O armă mică dar eficace, zise străinul zâmbind. Domnul Roberts, care nu

trăsese în viaţa lui cu revolverul, îl băgă cu mare grijă în buzunar. Avea neplăcutul sentiment că acesta s-ar putea descărca în orice clipă.

Îşi spuseră din nou parola. Apoi, noul prieten al lui Roberts se ridică.

— Vă doresc noroc, zise el. Să treceţi cu bine. Sunteţi un om curajos, domnule Roberts.

„Chiar, se gândi Roberts când celălalt se îndepărtase. De un lucru sunt sigur, că nu vreau să fiu omorât. Asta nu se va întâmpla niciodată”.

Un fior plăcut îi trecu pe şira spinării, uşor întretăiat de un fior mai puţin plăcut.

Se duse în camera sa şi examină arma. Era încă nesigur în privinţa mecanismului acesteia şi spera să nu fie obligat să o folosească.

Plecă să-şi rezerve locul.

Trenul părăsea Geneva la nouă şi jumătate. Roberts ajunse la gară la timp. Conductorul vagonului-lit îi luă biletul şi paşaportul şi se dădu la o parte, în timp ce un subaltern îi aşeza valiza lui Roberts sus în plasă. Mai erau bagaje acolo: una din piele de porc şi o geantă Gladstone.

— Numărul nouă este patul de jos, spuse conductorul.

Când Roberts se întoarse să iasă din cuşetă se izbi de un uriaş care intra. Se despărţiră, cerându-şi scuze – Roberts în engleză şi străinul în franceză. Acesta era un om voinic, înalt, ras în cap şi cu ochelari cu lentile groase prin care ochii săi păreau să te privească cu suspiciune.

„Un client urât” – îşi spuse micuţul domn în sinea sa.

Simţea ceva oarecum sinistru la tovarăşul său de călătorie. Trebuia să-l supravegheze pe omul acesta şi de aceea i se spusese să ceară patul numărul nouă? Se gândi că asta ar putea fi.

Ieşi din nou pe coridor. Mai erau încă zece minute până la plecarea trenului şi îi trecu prin minte să se plimbe pe peron. Pe la jumătatea coridorului s-a dat la o parte ca să-i permită unei doamne să avanseze. Tocmai se urca în tren şi

conductorul mergea înaintea ei, cu biletul în mână. Când dădu de Roberts scăpă din mână geanta. Englezul i-o ridică şi i-o înmână. Mulţumesc, monsieur. Vorbea în engleză, dar vocea îi era străină, o voce cu tonalitate joasă, plină, foarte seducătoare. Când era pe punctul de a înainta, ezită şi murmură: „Pardon, monsieur, dar cred că aţi fost recent la Grasse”.

Inima lui Roberts începu să zvâcnească de emoţie. El urma să se pună la dispoziţia acestei fiinţe minunate – căci ea era frumoasă fără nici o îndoială. Purta o haină de blană de călătorie, o pălărie şic. Avea perle la gât. Era brunetă şi buzele îi erau de un roşu aprins.

Roberts dădu răspunsul cuvenit: „Da, luna trecută”.

— Vă interesează parfumul?”

— Da, sunt un producător de ulei sintetic de iasomie”.

Ea aplecă atunci capul şi trecu,şoptindu-i uşor:

— Pe coridor, de îndată ce porneşte trenul.

Următoarele zece minute i se părură un veac lui Roberts. În cele din urmă,trenul o porni din loc. Mergea încet de-a lungul coridorului. Doamna în haina de blană se lupta cu o fereastră. Se grăbi să o ajute.

— Mulţumesc, monsieur. Doar puţin aer înainte ca ei să insiste să închidă totul. Şi apoi pe un ton moale, coborât, iute; După frontieră, când tovarăşul nostru de cuşetă doarme – nu înainte – intraţi în lavoar şi prin acesta în compartimentul de pe partea cealaltă. Înţelegeţi?

— Da. Lăsă jos geamul şi spuse mai tare: E mai bine, madame?

— Mulţumesc foarte mult.

Se retrase în compartiment. Tovarăşul său de călătorie se întinsese în patul de deasupra. Pregătirile sale pentru noapte fuseseră evident simple. Îşi scosese, de fapt, ghetele şi o haină. Roberts se gândi la propriul său costum. Evident, dacă se ducea în compartimentul unei doamne nu se putea dezbrăca.

Găsi o pereche de papuci şi-i puse în locul ghetelor, după care se întinse, stingând lumina. Câteva minute mai târziu, bărbatul de deasupra începu să sforăie. Exact după ora zece au ajuns la frontieră. Uşa s-a deschis; o întrebare de formă domnii au ceva de declarat? Uşa se închise la loc. Imediat trenul trecu de graniţă.

Bărbatul din patul de sus sforăia din nou. Roberts lăsă să treacă douăzeci de minute şi deschise uşa compartimentului pentru spălat. Odată înăuntru, trase uşa după el şi privi spre cea de la capăt. Nu era închisă. Ezită. Să bată?

Poate că ar fi absurd să bată. Dar nu prea-i plăcea să intre fără să bată. Recurse la un compromis, deschise uşa încet câţiva centimetri şi aşteptă. Încercă chiar să tuşească uşor.

Răspunsul fu prompt. Uşa se deschise, se simţi apucat de braţ, tras în compartiment şi fata închise şi zăvorî uşa după el.

Roberts îşi ţinu răsuflarea. Niciodată nu-şi imaginase ceva atât de frumos. Ea purta o rochie lungă, vaporoasă din şifon şi dantelă crem. Fata se rezemă de uşa dinspre coridor, clătinându-se. Roberts citise adesea despre minunate fiinţe urmărite, aflate la ananghie. Acum, pentru prima dată, vedea şi el una – o privelişte tulburătoare.

— Slavă domnului! Murmură fata.

Era foarte tânără, observă Roberts, şi de o asemenea frumuseţe că i se părea o fiinţă dintr-o altă lume. Iată o poveste de iubire, în sfârşit, şi el era eroul!

Îi vorbi pe un ton jos, grăbit. Engleza ei era bună, dar accentul cu totul străin.

— Mă bucur atât de mult că aţi venit, zise ea. Am fost groaznic de speriată. Vasilievici este în tren. Înţelegeţi ce înseamnă asta?

Roberts nu înţelegea câtuşi de puţin ce însemna asta, dar dădu afirmativ din cap.

— Credeam că-l păcălisem. Trebuia să-mi fi dat mai bine seama. Ce ne facem? Vasilievici este în vagonul următor.

Orice se întâmplă, el nu trebuie să pună mâna pe bijuterii.

— El nu o să vă ucidă şi nici n-o să ia bijuteriile, spuse Roberts hotărât.

— Atunci, ce să facem cu ele?

Roberts se uită la uşa din spatele ei.

— E zăvorâtă, zise el.

Fata râse.

— Ce înseamnă uşile închise pentru Vasilievici?

Roberts se simţea tot mai mult ca în mijlocul unuia dintre romanele sale favorite.

— E un singur lucru de făcut. Dă-mi-le mie.

Se uită la el plină de îndoială.

— Valorează un sfert de milion.

Roberts se înroşi.

— Trebuie să ai încredere în mine.

Fata mai ezită o clipă, apoi:

— Da, voi avea încredere în dumneata, zise ea. Făcu o mişcare rapidă. În clipa următoare, îi întindea o pereche strânsă de ciorapi – din mătase.

— Ia-i prietene, îi spuse lui Roberts, cel uimit.

El îi luă şi înţelese imediat. În loc să fie uşori ca o boare, ciorapii erau incredibil de grei.

— Du-i în compartimentul dumitale, zise ea. Poţi să mi-i dai dimineaţă… Dacă. Dacă. Mai sunt aici.

Roberts tuşi.

— Ia uite, zise el. În legătură cu dumneata. Se opri. Trebuie… Trebuie să vă păzesc. Apoi se înroşi dintr-un exces al simţului de proprietate. Nu aici, vreau să zic. Am să stau acolo şi făcu semn cu capul spre lavator.

— Dacă doriţi să staţi aici…

Şi ea se uită la patul neocupat de deasupra.

Roberts se înroşi până în vârful urechilor.

— Nu, nu, protestă el. O să stau foarte bine acolo. Dacă aveţi nevoie de mine, să strigaţi!

— Mulţumesc, prietene, zise fata încet.

Ea se vârî în patul de jos, îşi trase pătura şi îi zâmbi recunoscătoare. El se retrase în lavator.

Deodată – trebuie să fi fost câteva ore mai târziu – i se păru că aude ceva. Ascultă – nimic. Probabil se înşelase. Şi, totuşi, i se păru că auzise un sunet slab din compartimentul vecin. Dacă… Dacă…

Deschise încet uşa. Compartimentul era aşa cum îl lăsase, cu luminiţa albăstruie din tavan. Rămase aşa străduindu-se să străpungă întunericul până când ochii i se obişnuiră. Fata nu era acolo!

Aprinse lumina la maximum. Compartimentul era gol. Îi mirosea ceva. Doar o dâră uşoară, dar recunoscu – dulce, bolnăvicioasă de cloroform!

Ieşi din compartiment (deschis acum, după cum observă) pe coridor şi se uită de-a lungul acestuia. Nimeni! Ochii i se opriră pe uşa vecină cu cea a fetei. Ea spusese că Vasilievici se află în compartimentul de alături. Cu grijă, Roberts încercă clanţa. Uşa era închisă pe dinăuntru.

Ce trebuia să facă? Să ceară să intre? Dar omul ar fi refuzat şi, apoi, fata poate nu e acolo! Dar dacă ar fi, i-ar mulţumi pentru că face un scandal public din asta? Se gândi că discreţia era esenţială în jocul lor.

Un omuleţ îngrijorat traversa coridorul. Se opri la ultimul compartiment. Uşa era deschisă şi conductorul dormea lungit acolo. Deasupra sa, de un cârlig atârnau haina de la uniforma sa cafenie şi şapca.

Într-o clipă, Roberts se hotărî cum să acţioneze, înfăşcă haina şi şapca şi se întoarse în fugă pe coridor. Se opri la uşa de alături de cea a fetei, îşi adună tot curajul şi bătu hotărât.

Când nu i se răspunse, bătu din nou.

— Monsieur, pronunţă el cu cel mai bun accent al său.

Uşa se deschise puţin şi un cap apăru – cel al unui străin, proaspăt ras, fără mustaţă neagră. Avea o faţă supărată, răuvoitoare.

— Qu’est-ce-qu’il y a? Se răsti el.

— Voire passeport, monsieur.

Roberts se dădu un pas înapoi şi-l salută.

Celălalt ezită şi apoi ieşi pe coridor. Roberts se bazase pe această reacţie. Dacă ţinea fata înăuntru, normal, n-ar fi dorit ca să intre conductorul. Roberts acţionă fulgerător. Îl împinse, cu toată forţa, pe străin într-o parte – omul nu se aşteptase şi mai contribui şi balansul trenului – intră în compartiment, închise uşa şi o zăvorî.

Întinsă de-a curmezişul, la capătul patului,se afla fata, cu căluş la gură şi legată la mâini. O descătuşă repede şi ea se rezemă de el oftând uşurată.

— Mi-e aşa de rău şi mă simt fără putere, murmură ea. Cred că a fost cloroform. Le-a… Le-a luat?

— Nu. Roberts îşi privi buzunarul. Ce facem acum? Întrebă el.

Fata se ridică. Îşi venea în fire. Observă costumul său.

— Ce inteligent din partea dumitale. Să te gândeşti la aşa ceva! Mi-a spus că mă va omorî dacă nu-i spun unde sunt bijuteriile. Mi-a fost aşa de teamă şi apoi aţi apărut. Deodată izbucni în râs. L-am dat gata, am fost mai isteţi!

Nu o să mai îndrăznească să facă nimic. Nici nu poate să mai încerce să se întoarcă în compartimentul său.

Trebuie să rămânem aici până dimineaţă. Probabil, va coborî din tren la Dijon;urmează să ne oprim pentru o jumătate de oră. Va telegrafia la Paris şi ne vor lua urma acolo. Între timp, mai bine ţi-ai arunca haina şi şapca aia pe fereastră. Te-ar putea băga în bucluc.

Roberts o ascultă.

— Nu trebuie să dormim, hotărî fata. Să veghem până dimineaţă.

A fost o veghe stranie, palpitantă. La ora şase dimineaţa, Roberts deschise uşa cu grijă şi se uită afară. Nu era nimeni. Fata se strecură repede în propriul său compartiment. Roberts o urmă. Se vedea clar că totul fusese răscolit. Se duse şi el în compartimentul său prin uşa de la lavator. Tovarăşul său de drum încă mai sforăia. Au

ajuns la Paris la ora şapte. Conductorul se plângea de haina şi şapca sa. Încă nu descoperise lipsa unui pasager. Apoi începu o urmărire palpitantă. Fata şi cu Roberts schimbară taxi după taxi prin Paris. Au intrat în hoteluri şi restaurante pe o uşă şi-au ieşit pe alta. În cele din urmă fata făcu un semn.

— Sunt sigură că acum ne-am descotorosit de ei.

Au servit micul dejun şi au plecat spre Le Bourget.

Trei ore mai târziu erau la Croydon. Roberts nu zburase niciodată cu avionul.

La Croydon, un domn înalt, cu o uşoară asemănare cu mentorul din Geneva al domnului Roberts îi aştepta. O salută pe fată cu deosebit respect. Maşina este aici, doamnă, zise el.

— Acest domn ne va însoţi, Paul, îl informă fata. Şi către Roberts: Contele Paul Stepanyi.

Maşina era o vastă limuzină. Merseră cam vreo oră, apoi intrară pe domeniul unei case din provincie şi opriră în faţa unei clădiri impunătoare. Domnul Roberts a fost condus într-o cameră mobilată ca un birou. Acolo el a înmânat preţioasa pereche de ciorapi. A fost lăsat singur o clipă. Imediat contele Stepanyi se reîntoarse.

— Domnule Roberts, zise acesta, vă datorăm mulţumirile şi recunoştinţa noastră. Aţi dovedit, că sunteţi un bărbat curajos şi inventiv. Îi întinse o casetă din piele. Permiteţi-mi să vă confer Ordinul Sf. Stanislaus, clasa a X-a, cu lauri.

Ca într-un vis, Roberts deschise cutia şi se uită la ordinul cu bijuterii. Domnul cel în vârstă încă vorbea.

— Marea Ducesă Olga ar dori să vă mulţumească personal înaintea plecării dumneavoastră.

A fost condus într-o sufragerie mare. Acolo, se afla tovarăşa sa de călătorie, foarte frumoasă, într-o robă lungă.

Ea făcu un gest imperios şi celălalt îi lăsă singuri.

— Vă datorez viaţa, domnule Roberts, decalară Marea Ducesă. Îi întinse mâna, Roberts o sărută. Ea se aplecă deodată spre el.

— Sunteţi un bărbat curajos. Buzele lui le întâlniră pe ale ei; o adiere de parfum puternic, oriental îl învălui.

Pentru o clipă ţinu acea siluetă subţire, frumoasă în braţele sale…

Încă visa când cineva îi spuse:

— Maşina vă va duce acolo unde doriţi.

O oră mai târziu, maşina se întoarse pentru Marea Ducesă Olga. Ea se urcă împreună cu bărbatul cu părul cărunt. Acesta îşi scoase barba. Maşina o lăsă pe Marea Ducesă Olga la o casă din Streatham. Ea intră şi o femeie mai în vârstă îşi ridică privirea de la masa unde se servea ceaiul.

— Ah, Maggie, dragă, iată-te în sfârşit!

În expresul Geneva-Paris, această fată a fost Marea Ducesă Olga; în biroul domnului Parker Pyne ea era Madeleine de Sara şi în casa din Streatham redevenea Maggie Sayers, a patra fiică dintr-o familie cinstită de muncitori.

Cum decad puternicii lumii!

Domnul Parker Pyne lua prânzul cu prietenul său.

— Felicitări, spuse acesta din urmă, omul tău a dus documentele fără nici o problemă. Banda Tormali trebuie să spumege de furie când se gândesc că planurile acelui tun au ajuns la Ligă. I-ai povestit omului tău ce transportă?

— Nu, m-am gândit că e mai bine să brodez ceva.

— Foarte discret din partea ta.

— N-a fost exact din cauza discreţiei. Am vrut ca el să se distreze. Mi-am imaginat că un tun i s-ar fi părut puţin prea obişnuit. Am vrut să treacă prin nişte aventuri.

— Obişnuit? Întrebă domnul Bonnington, privindu-l uimit. Dar banda aia l-ar fi ucis într-o secundă.

— Da, spuse blând domnul Parker Pyne, dar n-am vrut să fie ucis.

— Tu scoţi o groază de bani din afacerea ta, Parker? Îl întrebă domnul Bonnington.

— Câteodată îi pierd, zise domnul Parker Pyne. Asta, dacă merită cazul.

Trei indivizi furioşi îl înjurau pe unul la Paris.

— Nenorocitul ăla de Hooper! Ne-a dus cu preşul.

— Planurile n-au fost duse de niciunul din birou, spuse al doilea. Dar ele au plecat miercuri, sunt sigur de asta. Şi aşa îţi zic că ne-ai stricat treaba.

— Nu-i adevărat, zise al treilea posomorât; nu era nici un englez în tren, cu excepţia unui mic funcţionar. El nu auzise niciodată de Peterfield sau de tun. Ştiu asta. Am stat de vorbă cu el. Peterfield şi tunul nu-i spuneau nimic. Râse. Avea un fel de complex bolşevic.

Domntil Roberts stătea în faţa unui arzător cu gaz. Pe genunchi se afla o scrisoare de la domnul Parker Pyne. Conţinea un cec de 50 de lire „de la anumiţi oameni care sunt încântaţi de felul în care un anumit comision a fost făcut”.

Pe braţul fotoliului era o carte de la o bibliotecă. Domnul Roberts o deschise la întâmplare. „Ea se rezemă de uşă ca o fiinţă frumoasă, urmărită, aflată la ananghie”.

Ei bine, el ştia totul despre asta.

Citi altă propoziţie: „El mirosi aerul. O dâră slabă, bolnăvicioasă de cloroform îi ajunse la nări”.

El ştia totul şi despre asta.

„O prinse în braţele sale şi simţi răspunsul tremurat al buzelor ei roşii”.

Domnul Roberts oftă. Nu visase. Totul se întâmplase aidoma. Drumul la ducere fusese destul de monoton, dar cel de întoarcere! Îi plăcuse. Dar era bucuros că se afla din nou acasă. Simţea vag că viaţa nu putea fi trăită la nesfârşit într-un asemenea ritm. Chiar şi Marea Ducesă Olga, chiar şi acel ultim sărut aveau deja calitatea ireală a unui vis.

Mary şi copiii se vor întoarce acasă mâine. Domnul Roberts zâmbi fericit.

Ea va spune: „Am avut o vacanţă aşa de frumoasă. Mi-a părut rău când mă gândeam că tu stai singur aici, dragul meu”. Şi el va spune: „Nu-i nimic, draga mea. A trebuit să duc la Geneva pentru afacerile firmei nişte negocieri

delicate – şi uite ce mi-au trimis”. Şi el o să-i arate cecul de 50 de lire.

Se gândi la ordinul Sf. Stanislaus, clasa a X-a cu lauri. Îl ascunsese, dar dacă Mary îl găsea! Ar trebui să-i explice ceva…

Ah! Asta era – o să-i povestească că l-a luat din străinătate. O curiozitate.

Îşi redeschise cartea. Nu se mai citea nici o expresie melancolică pe faţa sa.

Şi el se afla în grupul acela aparte căruia i se întâmplau lucruri ieşite din comun.

SFÂRŞIT

1 titlul original: „The Case of the City Clerk”; publicată în „Parker Pyne Investigates” de William Collins Sons & Co. În 1934